

Vizito en fora oriento

GEA-estrarano d-ro Rainer Kurz estis en Koreio

Esperantistoj kutime diras, ke Esperanto helpas kompreni unu la alian. Ankaŭ mi pensis tiel, kaj ĉefe utiligas la lingvon por la celo. Jes, Esperanto estas ja bona komunikilo inter alilingvanoj. Tamen ĝi donas al ni ankaŭ bonan oportunon repensi kaj rekompreni pri ni mem. La renkontiĝo kun d-ro Rainer Kurz el Germanio estis tia okazo por mi. Neniel mi povus sperti tion, se mi ne renkontus lin.

D-ro Rainer Kurz estas germana esperantisto, kiu entreprenas du firmaojn, kaj eksprezidanto de Germana Esperanto-Asocio. Li estas ankaŭ konata kiel intervjuinto kun d-ro Reinhard Selten, Nobel-premiito pri ekonomio. Preskaŭ ĉiu-vintre li vizitas Aŭstralion ne nur por Esperanto-movado kaj gvidado de Esperanto-kursoj sed ankaŭ por ferioj en la somera lando dum la vintro de la norda hemisfero.

Novembre en pasinta jaro Rainer jam vizitis Koreion survoje de Germanio al Sidnejo, kaj en pasinta Februaro revizitis mian landon revenvoje. Dum restado en pasinta Novembro li faris prelegojn en ĉirkaŭ dekkelkaj diversaj universitataj Esperanto-kursoj, kiujn s-

Kiam mi eksciis, ke li revenos al Koreio en Februaro, mi volonte proponis gvidi lin tra Koreio. En la fino de Februaro mi ne plu povis elteni enuajn tagojn de la vintraj ferioj, kaj ĉiam serĉadis ion amuzan. Kiam li atingis Koreion, mi tuj saltis de Pohang (mia hejmloko) al Seulo kun granda ĝojo revidi lin.

ke li doktoriĝis pri persatelita navigacio, kaj nature kapablas trovi lokon sur mapo! Laŭ la strato, troviĝis multegaj vendejoj, kiuj vendas tradiciajn ceramikaĵojn, plumojn kaj artaĵojn ktp. Ĉio estis nova ankaŭ por mi, do ni spektis ilin kun granda scivolemo, kvazaŭ ni ambaŭ estas eksterlandanoj.

Song Ho-young (maldekstre) kaj Rainer Kurz.

An Jong-min, Rainer Kurz kaj Song Ho-young.

ro Lee Jung-kee gvidis. Tie li prezentis la internacian Esperanto-movadon kaj speciale la movadon en Germanio. Kiam li faris prelegon en la universitato Wonkwang, mi konatiĝis kun li.

La 15an de Februaro (vendrede), mi renkontis lin en la eldonejo Galmuri, kies laboristo, s-ro Paz, gastigis lin. Ni varme manprenis kaj diskutis pri vizitindaj lokoj en Seulo kaj ĉirkaŭaj urboj. Sekvantan tagon, la 16an (sabate), ni ekveturis unue al Insadong, la fama vidinda kvartalo por alilandanoj. Sed eĉ mi estis fremdulo sur la strato en Insadong, ĉar mi nek loĝas nek loĝis en aŭ ĉirkaŭ Seulo. Ĝuste ĉe la komenco de la strato en Insadong, mi fariĝis tute embarasita, kaj ne sciis kien ni iru. Tamen d-ro Kurz surprize bone legis la mapon de la kvartalo, kaj mi ja sentis kvazaŭ li gvidas min. Poste mi aŭdis,

Por veturi ni ĉefe uzis metroon, tial nature ni multe interparolis pri diversaj temoj okazantaj en Koreio kaj Germanio, foje ankaŭ en Eŭropo kaj Aŭstralio. Antaŭ nia renkontiĝo li jam vizitis la Sudan Pordegon de Seulo (Namdaemun), kiun gratvundis granda incendio. Li diris, ke multaj koreoj metis florojn antaŭ la bruligitan pordegon, kaj iuj eĉ ploris vidante la skeleton. Verdire mia malajzia amiko ankaŭ skribis al mi kun bedaŭro pri la incendio. Mi tre hontis, ke koreoj ne bone konservas sian trezoron!

Post promenado sur la strato, nin varme bonvenigis s-ino Lee Nam-heng

(Feliĉa) kaj sia ĉarma filino. Ni kune ĝuis koncerton de Korea tradicia muziko, kaj fotis nin kun la muzikistoj. Lin interesis la kontrasto, ke la teksto de japana Kabuki ekzistadis papere, tial ĝiaj malnovaj esprimoj estas ne kompreneblaj kaj malfacilaj, tamen korea Pansori estas bone komprenebla por publiko, ĉar ĝi transdoniĝis voĉe sen fiksita teksto kaj ŝanĝiĝis laŭtempe. Interparolante kun li, mi unue trovis multajn trajtojn de korea kulturo, kiujn mi ne bone konscias, dank' al li, ĉar li estis ja bona spigulo, per kiu mi fariĝis pli klera.

Vespermanĝinte kun ili en gaja etoso, ni ekveturis al Bucheon, kie loĝas nia gastigantino s-ino Cho Myung-ja (Ĝoja), estrino de Incheon-filio. Ŝi kaj ŝia edzo s-ro Jeon Dae-bong bonkore akceptis nin ĉe la stacidomo Bucheon. Mi tre ĝojis, ke li preparis bongustan torton. Unue mi pensis, ke li aĉetis ĝin por bone bonvenigi nin. Sed hazardo

pro longa veturado, tamen interparolado fluis ĝis noktomezo, ĉar neniuj kontrolis horloĝon!

Mi ne forgesos la viziton al Suwon Kastelo kaj la palaceto. La 17-an (dimanĉe) de Februaro, mi kaj Rainer frue startis metroe al Suwon. Koreaj junuloj, An Jong-min (Sonorilo) kaj aliaj, kondukis nin al la kastelo. Survoje al la ĉefpordo de la kastelo, d-ro Kurz estis tre surprizita pro la ĉina ideogramo „svastiko“ sur iu montrotabulo, ĉar ĝi aspektis kvazaŭ naziisma hokokruco! Mi ne sciis kion mi faru, ĉar mi aŭdis, ke la temo rilata al nazio estas tabuo por germanoj. Tamen feliĉe li ŝajnis interesita pri la ĉina ideogramo, kaj fotis ĝin. Li diris, ke vojaĝante li kolektas interesajn kaj ekzotajn fotojn. Eĉ la pajlvesto por arbo estis tute ekzota por li.

Vidinte ĉefpordon de la kastelo, ni eniris en muzeon, kiu situas apud la palaceto. Tie mi klarigis pri la kastelo kaj palaceto por li. Klarigante la kore-

jlasta. Tamen vidante la procedon de konstruado, mi ja rimarkis, ke tiamaj sciuloj laboris kun admirinda efikeco kaj strebo, kaj tiama reĝo Jeongjo bone prizorgis la popolon. Ni surpriziĝis, ke la kastelo estis konstruita tre science, kaj ke ĝi ricevis la honoron esti „Monda kultura heredaĵo de UNESKO“. Mi mem demandis min: ĉu mi povus ekkon-

Son Ji-jeong, Rainer Kurz, Im Hi-jeong, An Jong-min kaj Song Ho-young.

ni pri tiu ĉi loko, se mi ne renkontus d-ro Kurz? Vere ne. Dank' al Esperanto, mi ja kaptis ŝancon pli bone ekkoni la historion de mia lando.

Mi ne povas skribi ĉion, tamen almenaŭ ŝatus mencii specialan eventon. Ĉe la kastelo iu franca familio zorge aŭskultis nian babiladon en Esperanto kaj demandis, ĉu eble ĝi estas rumana lingvo! D-ro Kurz rimarkis, ke ili estas francoj, kaj tre lerte prezentis Esperanton al ili en la franca! Tiam ni tre fieris pro nia esperantisteco.

Post iom laciga, tamen amuza vizito, ni revenis al nia gastigantino, kaj renkontis membrojn de Incheon-filio, inkluzive de s-ro Hong Sungcho, ĉefredaktoro de „La Lanterno Azia“. Mi kore dankas lin, ĉar li permesis al mi skribi pri la vojaĝo. Mi nur bedaŭras, ke mi ne povas plie skribi ceterajn eventojn! Kiel mi skribis en komenco de mia artikolo, mi firme kredas, ke ju pli ofte ni uzas Esperanton, des pli bone ni komprenas ankaŭ la valoron de niaj kulturo kaj lando mem. Mi esperas revidi s-ron Rainer Kurz iam kaj ie en Esperantujo, kaj tiu ĉi ne-glata artikolo estas esprimo de mia danko al li kaj ĉiuj, kiujn mi renkontis dum la travivaĵo.

Song Ho-young

Kim Nam-jin (antaŭe), Song Ho-young, Hong Sung-cho, Rainer Kurz, Cho Myung-ja kaj Lee Chun-heng (de maldekstre).

estis naskiĝtago de s-ino Cho! Kun pluraj kandeloj (mi silentu pri la nombro de kandeloj!) ni plezure gratulis ŝian naskiĝtagon. Rainer Kurz ofte vizitis aliajn landojn, kaj multe rakontis pri interesaj temoj. Kvankam ni estis lacaj

alingvan informilon en Esperanto, mi konsciis, ke niaj prauloj plene klopodis por progresigi kaj ŝirmi nian landon kontraŭ potencaj ĉirkaŭaj landoj. Foje oni vidas la dinastion Joseon kun riproĉema vidpunkto, ĉar ĝi estis ple-